

IN DE WEIDE

Opa Sippelaar en de waterdiertjes

Tim en Tamara trakteren opa Sippelaar en tante Trijn op een uitje. Ze gaan met hen naar het Natuurcentrum. En het is echt geslaagd, ze lopen het blote voetenpad, bekijken de tentoonstelling over de weide en de trekvogels. Ze genieten van de tentoonstelling over de walvissen, zeehonden en bruinvissen. En als speciale attractie laten Tim en Tamara hen het visvoeren in het aquarium zien. Dan beginnen opa en tante Trijn met elkaar te fluisteren en te praten: “Weet je nog?...” Waar zouden ze het samen over hebben, vragen Tim en Tamara zich af.

Het blote voetenpad eindigt boven in het museum met een watermachine.

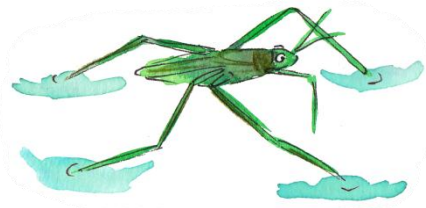
Na het blote voetenpad kopen Tim en Tamara een kopje koffie voor opa Sippelaar en tante Trijn. Die hebben maar nauwelijks tijd want ze willen boven naar de vissenbassins kijken, waar ze kleine tarbots en andere kleine visjes ontdekken. En weer zeggen ze: “Weet je nog van toen? Weet je nog van het aquarium?” En terwijl ze hun koffie drinken, spelen Tim en Tamara nog met wat ze de watermachine noemen. Dit zouden ze elke dag wel willen, fantastisch zoals je allerlei wielen en waterloopjes aan het werk krijgt met waterkracht. Opa Sippelaar is er ook niet weg te krijgen. Hij wil niet mee naar huis: “Naar huis? Geen sprake van!” Hij heeft een heel ander idee. “Kom Trijn, we gaan eerst naar jouw huis om een panty!”

Wat wil opa Sippelaar met een panty van tante Trijn?

“Luister,” zegt opa Sippelaar als ze bij tante Trijn buiten op het bankje zitten. “Toen Trijn en ik klein waren, hadden we een vriendje. Met hem gingen we watervlooiën vangen voor de visjes in het aquarium, wat zijn ouders hadden. Zijn vader was dol op alles wat met natuur te maken had. Op een dag bouwde hij een groot aquarium, het was wel van 175 centimeter lang, en daarin leefden talloze visjes, ook maanvisjes. Er was toen nog geen televisie. Alle kinderen speelden ‘s avonds buiten in het dorp, tiepelen, land veroveren, touwtje springen en kaatsenballen. Tot het donker werd. Dan gingen we naar het huis met het aquarium. ‘s Avonds gingen de lichtjes in het aquarium aan en kon je vanaf de weg de visjes zien zwemmen. Dat was zo mooi, de kinderen stonden daar buiten naar te kijken totdat ze naar bed moesten of het gordijn dichtging. Toen we bij

het aquarium van het natuurcentrum waren, dachten we er weer aan. Maar de visjes moesten eten hebben. En vissenvoer kon je op Ameland nergens kopen, dus ging onze vriend voedsel vangen, watervlooien moesten de maanvissen eten. En die kon je in sloten en dôbbes met zoet water vangen.

Maar je ving niet alleen watervlooien, er leven immers allerlei waterbeestjes in zoet water. Wij gebruikten daarvoor een nylonkous aan een ijzerdraad vastgemaakt. Daarom hebben we een oude panty nodig en stevig elektrisiteitsdraad om een net te maken.”

Is een vlindernetje ook goed?

Tamara glipt het schuurtje van tante Trijn binnen en komt terug met haar vlindernetje. “Zou dit ook niet kunnen, opa? Dan zijn we nu al klaar en kunnen we meteen op pad!” Zo doen ze dat, op naar de Wilibrordusdôbbe met vlakbij nog een tweede vijvertje, de Hoefijzerdôbbe. Wat kun je vinden in zoet water? Zijn er nog steeds voldoende watervlooien om een groot aquarium vol maanvisjes van eten te voorzien?

Een klein aquarium om alles te bekijken.

Behalve het vlindernetje nemen ze ook een emmer mee en een klein plastic aquarium. Tante Trijn heeft allerlei mooie attributen in haar schuurtje. Zij gaat voorop, de anderen kunnen haar nauwelijks bijhouden. Omdat ze het eerst bij de dôbbe is en het vlindernetje draagt, is ze ook als eerste aan het vissen. Met de emmer schept opa wat water in het aquarium en daarin leegt tante haar netje.

Trijn

Totaal verrast kijkt de tweeling naar wat er is gevangen. Dat kun je toch niet geloven als je van bovenaf zo'n waterplas ziet, zoveel beestjes! Ook de tweeling mag vissen met het netje en het kleine aquarium raakt bevolkt met allerlei zwemmende diertjes. De tweeling ligt er op hun buik naar te kijken. Ze hebben een behoorlijke hoeveelheid watervlooien gevangen, maar ook slakjes, torretjes en stekelbaarsjes. Ze lachen om het bootsmannetje wat achteruit lijkt te zwemmen. Opa Sippelaar legt uit dat het bootsmannetje zijn naam dankt aan zijn manier van zwemmen met zijn twee voorpoten, die lijken op peddels. Als Tamara hem wil pakken, waarschuwt opa: “Niet doen... zo'n bootsmannetje kan gemeen bijten.” Nu ze op hun buik liggen zien ze ook diertjes, die bovenop het water lijken te lopen. Er landt een libelle in prachtige kleuren en een schrijvertje vangt een mug, die in het water van de dôbbe werd geblazen. Ze besluiten hun aquarium mee naar huis te nemen en thuis bij opa Sippelaar de diertjes nog beter te bekijken met een loep. Vanavond brengen ze dan alle diertjes weer terug. “Ik hoop dat we dan ook de rugstreppadden zullen zien èn horen,” zegt opa Sippelaar.

Tante Trijn en Tamara gaan nog niet mee.

Langs de dôbbes staan prachtige bloemen, gele lisdoddes, hoge rietstengels en paarse kattestaart. Tamara en tante Trijn liggen op hun buik naar de bloemen te kijken. “Ze zeggen,” vertelt tante Trijn, “dat hier vroeger, nog voor het jaar 700, in deze dôbbe de eerste christenen van Ameland zijn gedoopt. Waarschijnlijk gingen ze kopje onder in deze plas.” “Dat staat hier ook,” roept Tim, die het bord leest wat bij de dôbbe staat. “Koning Radboud was erg boos, omdat Willibrord de stilte verstoorde door daar te preken en heilige koeien slachtte.” Tante Trijn en Tamara lachen tegen elkaar. Tamara zegt: “Wat hebben we vandaag weer veel beleefd. We liepen via het blote voetenpad naar de waterdiertjes van de Willibrordusdôbbe en ook nog naar de heilige koeien van koning Radboud. Dat kan toch alleen maar op Ameland!”

